

Omgekeerd...

Met veel lawaai komen de jongens en meisjes van groep 7 naar binnen. Een tas vliegt door de gang, een jas valt op de grond. Je kunt wel merken dat de meester er nog niet is.

Steven ziet de meester al aankomen aan het begin van de gang. Snel loopt hij naar een andere jongen toe. 'Hé, Frank, heb je de spullen? Is mijn bestelling binnen?'

De andere jongen kijkt hem boos aan. 'Hou je mond man, niet hier!'

'Ja maar, Frank,' begint Steven opnieuw...

'Vanmiddag om vier uur, bij de oude veiling achter.'

Met een gezicht alsof er geen Steven bestaat, loopt Frank de klas in. Het is beter als meester Van Embden hier niets van hoort, want dan zijn ze nog niet jarig... Die domme Steef ook, waarom kan hij gewoon niet even wachten tot de afgesproken tijd?

Met een vragend gezicht gaat Steven nu ook naar binnen. Hij gaat zitten op zijn plaats naast Joost. 'Slecht geslapen vannacht?'

'Ach man, bemoei je met je eigen zaken' bromt Steven terug. Een gezellig begin van de morgen.

De schemering valt die middag al vroeg in. Het zijn, wat ze noemen, 'de donkere dagen voor kerst'. Nou dat is wel te merken. Toen Steven vanmorgen om 8 uur naar school fietste moest hij van moeder zijn licht nog aan doen en nu hij hier staat te wachten achter het gebouw van de vroegere veiling, merkt hij dat het weer wat donker begint te worden. Frank is laat zeg, ook geen stijl. Hij denkt nog eens na over de afspraak.

Drie weken geleden had hij alles al besteld. Hij was de eerste uit de klas die erop ingegaan was. De broer van Frank werkte ergens in de haven. Op de één of andere manier had die kans gezien om contacten te leggen met een handelaar. Maar 't moest super geheim allemaal. De politie is kei-hard. Heb je 't spul bij je, dan kost het je 100 Euro. En als ze je betrappen op het gebruik ervan, dan kon je er nog wel zo eentje bijtellen. Tenminste, dat had hij in de krant gelezen. Maar wat hem betreft moest je dat risico maar nemen. Je moest eens weten wat je er allemaal mee kon doen!

Hé, daar komt een fietser aan. Van de andere kant, vanuit het bos. Ja hoor, hij is het, het is Frank. Rustig legt die zijn fiets in de greppel naast het gebouw, zo'n 40 meter bij Steven vandaan. Daarna draait hij zich om en verdwijnt in de schaduw van het oude gebouw.

Op een holletje gaat Steven achter hem aan. Waar zit die knul nou weer?

'Psst, hier' hoort hij een stem vanonder de brug komen. Met kloppend hart, hurkt hij neer naast zijn klasgenoot.

'Moet dat nou zo? 'k Schrik me naar' fluistert hij.

'Mond dicht,' is het enige antwoord wat de anders zo stoere Frank zegt, 'heb je 't geld?'

Zonder iets te zeggen pakt Steven de enveloppe. Net zo stil als de enveloppe in Franks jas glijdt, wordt een kleine fietstas in zijn handen gestopt. 'Neem die tas mee, bovenop zitten wat kranten. Als iemand iets vraagt ben je kranten aan 't bezorgen.'

Voordat Steven iets kan doen is z'n makker verdwenen. Hij hoort nog het tikken van de ketting van de weggrijdende fiets. Uiterlijk rustig rijdt hij naar huis. Als hij met rode wangen binnenkomt, is de tas nergens te zien. Wel is hij iets dikker dan normaal...

~ ~ ~

Mevrouw Van de Sluis legt die avond met een zucht de telefoon neer. 'Dat was Van Embden, Stevens meester,' zegt ze tegen haar man.

Vanachter de krant klinkt wat gebrom. 'De meester? Waarvoor belde die dan?' Stevens vader legt de krant neer.

't Gaat niet zo goed met Steven, zei hij. Zijn cijfers vallen nog wel mee, maar hij doet zo apart. De meester zegt dat-ie zo stil is. Hij heeft ruzie met de anderen. De meester vroeg zich af of er thuis iets aan de hand is.' Even kijken vader en moeder elkaar aan.

'Nee, ik zou het niet weten, hij is inderdaad wat stiller dan anders. En die ruzie dan pas, toen ik hem verbood om die rommel te kopen. Maar verder, nee, ik zou het niet weten,' zegt vader nadenkend. Allebei blijven ze een tijdje voor zich uitstaren.

~ ~ ~

Het is 25 december. Eerste kerstdag. Het is nog vroeg in de morgen. Stilletjes is Steven uit zijn bed gekomen. Het is nog vroeg, dat treft hij. Nu kan hij mooi nog even knutselen. Het moet hem van 't jaar lukken. 't Is immers niet zomaar wat. Het is bijna 2011! Dat moet hij toch vieren, zeker. Het begin van een nieuw jaar. Hij moet de stoerste uit de hele wijk zijn! Daarvoor heeft Frank hem dit spul geleverd.

Hij draait zijn kamerdeur zachtjes op slot. Uit zijn bureaula vist hij het zakje met groene staafjes. Strijkers! Het zwaarste vuurwerk dat hij kon krijgen. Liever had hij lawinepijlen gehad, die zijn nog zwaarder. Maar ja, je kan niet alles zomaar krijgen. Met wat zagen en breken kan hij het kruit uit verschillende strijkers halen. Hij heeft er al tien gedaan. Dat kruit giet hij in een metalen buis. Zijn vuurwerkbom wordt de hardste van de stad.

Hij neemt een strijker en zet hem in de bankschroef. Zachtjes, om vader en moeder niet wakker te maken zet hij de ijzerzaag erop. Na een paar voorzichtige halen zet hij door.

<KABOEM> ... Een enorme klap doet het huis schudden. De strijker in de bankschroef is nu al afgegaan...

~ ~ ~

Dokter Van Dam heeft vandaag dienst in het ziekenhuis waar hij werkt. Liever was hij vanmorgen met zijn gezin meegegaan naar de kerk. Het is immers kerstfeest. Hij had nog geprobeerd om zijn dienst te ruilen, maar 't was niet gelukt. Na een laatste zwaai aan zijn dochttertje rijdt hij weg.

Hij is nog maar net op het parkeerterrein aangekomen als een ambulance hem voorbijrijdt. Voor het gebouw van de Spoed Eisende Hulp komt de wagen tot stilstand. Twee broeder hollen met de brancard naar binnen.

Nog voor zijn eigenlijke dienst begonnen is, staat dokter Van Dam in een groene jas naast de operatietafel. Een spoedgeval. Net binnengekomen.

Die dag komt Steven niet meer bij kennis. De narcose moet al zijn uitgewerkt, maar hij blijft slapen. 't Is maar beter zo. De slaap zal hem goed doen' zegt de zuster die vader en moeder van de Sluis naar de hal terugbrengt. Afschuwelijk, wat waren ze geschrokken. Die enorme dreun. Ze hadden de deur van Stevens

kamer open moeten breken. Een ziekenwagen gebeld. En dan die vreselijke boodschap dat de dokter zijn vingers niet meer kon redden.

‘Hij had nog geluk gehad,’ had de zuster gezegd. ‘Het had veel erger gekund.’ Die avond bidden veel mensen voor de familie en zeker voor Steven. De dominee had 's middags in de kerk uitgelegd waarom de familie er niet was. Ook toen was er gebeden. En niet alleen dat de operatie goed zou lukken... De dominee had gebeden dat de boodschap van kerst juist nu Stevens hart niet zou voorbijgaan.

De dagen die volgen zijn voor Steven vreselijk. De angst, de pijn en de verdrietige ogen van moeder. Ze hadden kort enkele keren samen gesproken.

Maar nu ligt Steef alleen. Het is oudejaarsavond. 31 december 2010. Dé dag. De dag waarop zijn bom had moeten ontploffen. -Met een klap het nieuwe jaar in.- Nu ligt hij hier stil in het ziekenhuis. -Met een klap het ziekenhuis in.-

Om kwart voor 12 komt er een lange man binnen. Het is de dokter die hem heeft geopereerd. Dokter van Dam gaat zitten naast zijn bed. ‘Hoe is het Steven?’ vraagt hij vriendelijk. Steven durft de dokter niet aan te kijken. Wat zal deze man wel niet van hem denken?

‘Goed,’ fluistert hij. Dan is het weer stil. ‘Dokter?’ fluistert Steven, ‘be- ... bedankt!’ Meer kan de stoere knul niet zeggen. Schokkend huilt hij zijn emoties eruit.

‘Je hoeft mij niet te bedanken, ik heb alleen mijn werk gedaan. Het had zo heel anders gekund hè? Snap je dat? En dan... Was je dan klaar geweest?’

Even is het stil. Steven denkt na. Dan praat de dokter weer verder: ‘Ik sprak je ouders van de week. Ze vertelden me dat je op die kerstochtend naar de kerk zou gaan. Dat heb je nu gemist. Je had het te druk met jouw oudejaarsplannen. Maar ook ik ben niet geweest. Ik had dienst. Zullen we dan hier, wij samen eens nadenken over het kerstfeest?’

Steven weet niet wat hij moet zeggen. Wàt wil die dokter? Kerst vieren? Nu? Met hèm? Zou hij nog ooit kerst kunnen vieren? Zou er bij de Heer van kerstfeest voor hem dan nog een plekje zijn?

't Is alsof de dokter zijn gedachten raadt. ‘Durf je niet, joh? Heb je al gebeden sinds je hier bent? Je weet toch dat je met spijt altijd bij Hem mag komen.

Daarom kwam Jezus naar de aarde. Als de Middelaar, de Zaligmaker. Wat je ook hebt gedaan, met spijt mag je altijd bij Hem komen, weet je dat?’

Met bange ogen kijkt Steven naar de vriendelijke man op de rand van zijn bed. Meent de dokter dat? Zou het echt waar zijn?

Dan snikt hij het opnieuw uit. Als een kleine jongen leunt hij voorover in de sterke armen van de dokter. Die slaat zijn handen om hem heen en vouwt ze ineen. Rustig klinkt de stem van de dokter als hij spreekt tot God. Zo eerbiedig, zo rustig en gemeend. Hij vraagt om vergeving voor verkeerde dingen, voor wat Steven heeft gedaan. Hij vraagt ook om Gods zegen op het lezen van Zijn Woord. In Stevens hoofd galmt steeds weer opnieuw: Vergeef me, o God!

Maar dan komt daar ook rust. De rust van te weten dat God hoort. Want God hoort iedereen die tot Hem bidt!

En als de dokter het gebed besluit, dan róept Steven het bijna uit: ‘Amen!’ Want God heeft hem gehoord!

En als om vijf voor twaalf de dokter zijn Bijbel pakt en leest van de herders, van de engelen, dan zingt Steven het mee in zijn hart: Ere zij God in de hoge!

Kerstfeest op oudejaarsavond; omgekeerd!

© Roland Kalkman